

M
a
n
i
f
e
s
t
ä
c
i
j
ä
s

manifestācijas

Krista Anna Belševica

1. Spēlē drīkst piedalīties tikai šī pagalma bērni, tie, kuri jebkad par spēli ir dzirdējuši.
2. Tie, kuri ir aizmirsuši spēles noteikumus, tiem tie ir vai nu jāatceras, vai jāizdomā pašiem savi.
3. Ja noteikumus neizdodas izdomāt, var spēlēt bez noteikumiem.
4. Galvenais ir piedalīties.
5. Ja nepatīk šī spēle, var spēlēt arī citas, galvenais ir spēli izbaudīt.
6. Ja spēli nevar vai negribas izbaudīt, var spēlēt, arī lai izaicinātu un / vai pārbaudītu sevi un / vai izglītos un / vai [ievietojiet vēlamo].
7. Var arī nespēlēt vispār.

SVECEE

SILTUM-

SUD

UN

IZBAIST

ZILATALE

BET

MANAS

SIRDĪ

TAS PALIEK

PA LDIES

MAMMU

KATU

MANI

MĪLĪ

AUDSĪNĀEI

LIS NAVES ROBEĀM

Es atceros – kad biju jaunāka, pirku klades, kurās veselām rindkopām pārrakstīju tās grāmatas, kuras, manu-toreiz-prāt, bija uzrakstījuši cilvēki, kas ir daudzējādā ziņā gudrāki un lieliskāki par mani.

Laikam jau beigu beigās arī viss rakstītais mani ir ieaudies kā audeklā.

Tā ir pie manas miesas pieaugusi sega, kurā tinos tagad, ejot cauri dzīvei.

Daudzas, godīgi sakot, lielākā daļa šo grāmatu, ir izmestas, nepabeigtas vai mētājas kaut kur vecāku mājas bibliotēkā.

Ja es būtu rakstniece (ne obligāti slavēna, bet noteikti – rakstniece),
es rakstītu garus stāstus un vēl garākas poēmas.
Romānus ne, jo tos taču nevienam vairs nav laika lasīt. Bet dzeju arī ne.
Pārāk introverts un egocentrisks žanrs.
Būtibā es veltītu savu dzīvi, lai padarītu citu dzīves skaistas,
lai iedvesmotu,
mainītu (protams, ne obligāti uz labu),
bet noteikti
es liktu justies tā, it kā dzīve būtu dzīvošanas vērtā.
Sākumā es it kā nejauši radītu interesi,
ievilktu,
pamazām piesaistītu
un tad saudzīgi pamestu –
ar sajūtu, ka nekad nekas vairs nebūs, kā ierasts.
Ko nozīmē – nekad nekas vairs nebūs, kā ierasts?
Lūk,
to mēs nezinām
(un labi vien ir, ka nezinām).

Melānija lasa Šekspīru sakrustojusi
 kāju pār kāju autobusā uz
 Zolitūdi
 Sabīne lasa Vonnegūtu paralēli
 domādama par Kārli kurš tā arī vakar
 uz izziņu neatbildēja
 lai arī solīja
 leva nelasa
 tur grāmatu klēpī un ir nogurusi
 Krista pārmaiņus lasa Poruku
 un sapņaini skatās ārā pa logu
 Dženiferai ir tik sasodīti apnikusi
 autora nemitīgā gaušanās par savu māti
 Santa noliek grāmatu uz galda
 un iet pastaigāties ir izlasīts par daudz
 ir tāda
 sajūta ka nekas nekas vairs nesniedz sākotnējo
 baudu

